

дах у Вапцарови.

- Тази вечер ще имате удоволствието да чуете стихове от Вапцаров - каза Радевски.

- И от Радевски - добави Вапцаров.

Знаех, че Вапцаров пише стихове, но смятах, че това е обикновено дилетантство. Най-напред той прочете стихотворението "Майка". От поезия не разбирах, но бях поразена от силата на неговия стих. Второто стихотворение, което прочете беше "Ще строим завод". То ме порази още по-силно. След това чете и други. Бях съвсем обърквана, когато той преставя да чете. За мене се разкри ваше един нов свят, свят, който аз не познавах.

По-късно той често ни събираше в тясната мансардна кухня, където през дългите зимни нощи ни четеше своите стихотворения. Той не само четеше, но искаше да споделим с него впечатленията си от чутиите стихотворения, искаше да знае как въздействуват. Тук в тази тясна кухничка Вапцаров ни се разкри изцяло. Тук познах неговата вяра в човека, неговата жажда за живот.

Спомням си го: връща се сутрин от нощна работа - лицето бледо, погледът изморен и все пак по устните му пробягва блага усмивка. И все пак намира някоя шега, за да ободри другите.

У Вапцарови идваха много хора - и работници, и интелегенти - и всички четяха. Вапцаров, въпреки тежката си работа, също упорито ~~кни~~ четеше и пишеше. От него взех и прочетох "Разораната целина" от Шолохов, "Желязната пета" от Джек Лондон и др.

София, 16 ноември 1949 год.

